

THE SUNDAY MORNING BUSINESS HALACHA PROGRAM

הלכות ערבות/GUARANTORS

Week 1

משנה קע"ה ע"א, גמרא קע"ו ע"א
'אמר רבה בר רב חנה' עד הסוף
משנה קע"ג ע"א 'המלוה את חבירו'
וגמרא שם

לז"נ ר' שמואל-ל יוסף בן ר' מרדכי אהרן ע"ה

לז"נ שלום פנחס בן מרדכי א-ליעזר ע"ה

לז"נ ויצה בת ר' שמואל-ל זאב ע"ה
לז"נ לוי בן דוד שלמה
לז"נ שמואל-ל זאב בן לוי

A program funded solely by the Night Seder Bais Medrash
Please contact us for sponsorship opportunities

ק"מ א מ"י פט"ו מהל'
מלוה ולוה הל' ז ופ"ו
מהל' מבירה הל' יא ופ"י
סהמנות ופ"מ סמג עשן
לד קוש"ע ח"מ ס"י סו
סעוף יא :

[illegible]

ואביי. אמר לך לכולי
עלמא צריך להביא ראיה
ומאי שנא דנקט ברייתא
אחר מן האחרין דאחין
אצטריכא ליה. סד"א
בית דאחין משמטי

[illegible][illegible][illegible]

מסורת הש"ס
עם הוספות

ואם אמר לו על מנת כו'. בגמרא אמרין חסורין מיתקשרא ויהי תקומה כו' ומפרש לה: בין כך ובין כך לא יפיע מן הערב: תחלה: יפיע מן הערב באשמה בכתובתה. ואין לעכל נכסים והיה בעלה מגרשה בעלה לערב לפיכך הערב כחובתה מסיק: דירונה. העכל הנאה על דעת רב דרס דרס על שכן לו הפר"ט שאל ויכל להחזירה דחיישין שמה דעמו להחזיר את אשתו ולאסל כחובתה לאחר שנתקבלה כחובתה מן הערב וקטניא בעלתה הוא דעדינא בעל ואשתו על נכסיו של ערב: גב' מאי טעמא. לא יפיע מן הערב דקטנא דעתך השתא לא יפיע כלל קאמר מחזיר דלא מהני ערופת אלא להכי שאס

[illegible]

אסמכתא קניא ערב
יאמר אסמכתא לא
דאמר ליה רב אישי
ל יום דאסמכתא לא
אלא אמר רב אישי
מודינן ליה דגמור
בם אמר על מנת
ו' אמר רבה בר בר
לא שנו אלא שאין
בסמך ללוה לא יפרע
סיפא רבן שמעון בן
נכסים ללוה (ב) לא
דחנא קמא סבר לא
הכי חסורי מחסרה
דכירו על די ערב
יאמר אמר על מנת
פרע מן הערב במה
נכסים ללוה אבל
רע מן הערב יוקבלן
לוה יפרע מן הקבלן
רבן

קול הלכה כרבי יהודה^(ז): גמר (ד) ומשנתכחד, כלל שלם ושלמותא
ונת נרי: איתני שיש נבטיה ליהוי ריעה מן הקבלי, אם יצלה המלו:
רק.

בבא בתרא (תלמוד בבלי <עוז והדר> - כד בבא בתרא תלמוד בבלי) עמוד מס: 358 הודפס ע"י אוצר החכמה

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

קעה.

עין משפט
טר מצודה

[illegible]

דב"ר גרשום

[illegible]

חשבון שולח

ל ולם קטיל החם נמי
נקיט מעל החמה שטר
ואל רב ושחאל תיירי
שטרא ולם תוקיים
(ב) צ"ל צרך שביט
לחומר למדים אחם
מדי וס"י

הות וציונים

דעם שבת לא גיט
והשבת כי
קרי לדרך הוגא
(דכש המר):
למילתא לייבא
דפרעיה
גירמא דידו גיטא

(גליון) ובי"ה בהי
 ה' המהרש"ל חיבת
 פני שלמה ועין הגי
 למחוק והוא ע"פ
 גי' רש"א קודם לכן
 וזוהי שעה במדומה
 ק' שמינה (רש"י):
 ה' האטה (רש"י):
 [ט] נדב"ל או:

לפרשני בעדים אצל
וכמי שנכחז דמי.

ורב ושמאל דאמרי תריוויה מלוה וכו'. ואל"מ והא דבר שרי
מרע כחמוין ומסורין דמ"י (ג) מחלחל דלם כחט ומחט היו
נחמיהם השתא אחרי אין נחמיהם כמחל"ג (ז) נכסיו ו"ל אין דמי דהיכא
לדעתן מטעם ממה טעלי מקט שיחי כחמוין ומסורין שטחם
דעמו עליו"ז אכל מלוה לכן ליתן מכה
מלוה ולם מטעם אחר אין ז' אלא
מכה"ז מלוה כאשר בתחלה והלכך
טענין: **הא דמקיים**. ואל"מ (ס) הא
דנקט שטרל מקיים צריכין ליתמר
לדנאן ועוד מה אלו צריכין לנאמנות
מחילה גבי ע"י שטר שדדו ועוד דלמ
ז' הקדש ועוד מאי איריא שכי"מ דאין
לדס חמוין ולכן ז' דמכרשכ"ז דס
היתומים (ערוך קט. דף וסא) אפי' צריא
נמי וי"ל דטובלו אטערין לגבות מלוה
שטעה דלי לא הוה אלא שטרל מלוה
גבי שטעה דרתיך (מסותי סוף)
הכא ליפרע מנכסין משועבדים לא

יפיע אלא בשטעטע ופילן הקדש
 איז לא (ו) ש"מ ופי' לא נאמנתו הוה
 [צ"ל] שטעטע דמה' לא משתעבדי לגטס
 מה' לא משתעבדי להדיטו ופי' מפרש
 נהיה' בפי' שטעטע הדייט' (שטעטע
 דף 30:) על הא דקמתי (ברייחא) אכל
 נשעטסי קטן והקדש ליפרע מנכסי
 הקדש (ופיר'') תיגא (בי') מנכסי
 משועבדים כי' קד"ה הי"מ הדיט אכל
 הקדש לא היישיק לקטויה קמ"ל ופיר'
 והא א"ר הוה אכ"מ כי' ומשיך דוקא
 ש"מ דאין אדם חוטא ואל' וי' ומאן
 נראה לרבי הא דמבעי' ל' פ' היחזק
 (יטס דף 31:) ג' אין נפרעין מנכסי
 משועבדין במקום שיש נכסים כי'
 חורין אפילו קי' שורטת במתנה מא'
 נהיה' דמנכסי משועבדים לא יפרע
 אלא בשטעטע הי' ודלי הי"ה מתנה
 דנשענץ כנפאץ ליפרע ממנו דפשיטא
 ליה נמי הא דמה' לא משתעבדי לגטס
 מה' לא משתעבדי להדיטו אלא להדיטו

קיים [אמרו] ^א שהוא מוויף והוא אמר שלא להשבע אה ניו
אין ראה ואין לומר דל"כ היו נומים על ידי שבעה אה היה
לומר אין נומים אלא בלא מקיים דבעי קיום [קדש שירע] ^ב
ועני ליה פירוש ויטכר שבעה אלא נאמן בלא שבעה כדמוכח
הא הוא מלוה שטר ^ג ומקיים אה הלוה גניל לעולם לומר שלא
קטרים העולם שלא פרשו: **אלא** אי איתמר בו. לא בעי
לנאמנים: **וזהו** ואמר ^ד עני אבא פרעמי נאמנים דלמא אדכרי
נאמנותא שעה כדמוכח בסמוך [דקדמך] ^ה אי איתא דפרעמי כה
דלמא לומר פרעמי אהרן כן דקמך? מה לי דרך א"ל כן למחר
דכנן ואף הם יכולים לומר פרעמי אהרן כן והא דלמא אין נאמנים
מאמנו מה לפלוני ואומר רבי הא דלמא סוף פ"ק גיטין ^ו (דף ט.
ד) ומסקי דהאי דלקמי למריה ארעא וזו דפשו גביה קנין בטעות
כשפשוט שאל לא כן אה היה נאמן שא"כ הוה קנין ממשל
ודיאי הוא יכול להאמין בנאמן כבמה מקומות מנן דהוה מצי למימר
ר שטעה כשאמר מנה לפלוני כדי אלא הוא נאמן לומר פרעמי
הך ש"כ שיהו מודים שטעה אהרן ^ז כן משום דקנין שבו ^ח כמנ
הוא ^ט אהס אי איתא דטעה בלא שם גביה מידי לא היה
דגבר ש"ל עדנו מיושבת עליו אלא בריא לא:

[illegible][illegible][illegible]

הבא נמי. גבי הקדש איכא למימר לך נחמין ואמאי קאמר רב הונא נאמן וטומטון לו המנה: כי קאמר רב הונא דנקים שטריא. הסווא מלוה וזה הוה לו: ופרכין בפלוג דרב ושמואל מירי בדלא נקום. וסלקן פן נותנין לו כי לא אמר מנא אי הכי כי אמר מנא אמאי נותנין מלוה על אפי' הוא כי ולי' אלא משום טעמא
מטוהא לקיים דברי המה? לא היה להם ליתן בפלוג דברי אפי'ס עד לאחר מותו: אלא אמר רב נחמן. כי זה שאמר ש"מ מנה לפלוגי וזו הוא לא ילפסו ע"מ הפקדו ע"ז ההא לפלוגי
מנני כולהו שטרי נקטי' דמסקי' ביה כדאי שכיב מרע מנה ולא נקסי: דא. דהקדש נמקוים דלכא' הנפק: אמר
תנו קיימא לשטריה. ולא קרי' אמר מלוה לקיימא: אי אבד תנו. משיבין דלמא
מאסו שלא להשביע את בני אמר הכי ולא כי עד דמקיימא לשטריה: דכיון
דפסקא אביהו. שגמר דבריו וזלו
לפרוע: אמר. (א) [ללא?] לא
ארכורי מידכ וסלקן לא רלא לתור
עדיון תני: שכיב מרע שחודה. בעל
דוכו טוען לו מנה לי בידך ואמר לו הן
דכ"ג ארמין נכסדדרין ג' ו' טרד
(טו: ד) למקש' שאלמא חסד על ולי' לא
מנא ל"ל משום אט לא קי' בירי' שיאמר
בתובו. דלמרי' בחוקת הכתים (לעיל ט.)
הולאה פניו שט' ותרין שאלמא כמות:
ודברי ש"מ' ככתובין ובספריין. ולא?
לפרוע כמות: מכת'ה' הלוואה את דברו
בשטר. אפי' אין כתוב בו אמרית הא'
פסקין הלכתא בשט' אמוזין (כ"ט טו:)
לדמיתות טעות סופר הוא וכמי שמכחי
ב אמרית דמי: משוועבדים. מסוכרין:
הולא?

משטה בשעת מיתה בתר דבעיא הדר פשטה ^אא"מ
מיתה ^אודברי שכ"מ ככתובין וכמסורין דמו: **מתני'**
בשטר גובה מנכסים משועבדים ^בעל ידי עדים (ג) ג

בכח"ג צעי טעמיה: **דא** ר"מ מקיימ. וא"מ כי היכי דלא
בכח"ג מני לימא (י) שלא להשביע את בני ופרוע הוא ומדברי
מקיימ ש"א"ל אלא לשבע שלא נפרע וזה יכול הוא לעשות ולא
היך לומר אן טעמיה דא גבי הקדש אמרו נאמן מקיימ אלא
היך טעמיה (קד 230:) שבהאי ע"ל"ל אלא לרבי דמכילא ד
להשביע שחייב לו מנה כמו שכתב בשטר היכא דפרעיה שלא
למחר אלא אישכא דיתמר דעק נמצא שאמר על מנה לפטוי צי
מדרב. היינו פרעמי קודם לך כדקאמר למא"ל [ב] אדרימי מדבר
היה נאמנים משום שהוא (ו) אלא נאמן לומר פרעמי קודם לך
א"ל תהוי לי נחמי כך פטור אלא דמשביען אותו טעמיה היסח
בין גלה פסקה למילתיה היינו דשמי מחסבר לומר שס אן נאמני
הגזר נאמי דעמד שומעא בדי דדיי כ"י לטוף לא שגי' ולא
הוא וחסר ופרע"ר ו"י ורבי' מנאל שחי' בן מרדכי שטע' תח
(י) לעולם שיאמר טעמי וגם יאמר אלא טעה הא לאו הכוהה
פרעמי אחרי כן כדאשכחן הכא אלא נראה דלא מייבשא שנאמן
בכר מנו דמני למימר פרעמי אחר כן ו"מ יכול הוי הכוהה
דכא"ל דפרעיה לא היה אמר מן ומה י לשקר נאמן עדי
מפני ו"מ דרובא בש"מ שיד למימר אדרימי

ורברי ש"ט כחמוצין וכמסורין דמו בו. האי כחמוצין לא
 ומסורין כבר דלא ציי קין אבל הכא לא ציי למי
 הלכן הי כאלו אמר כתב והרבה יפוי כח עשו כמחיס בשכר
 געטיין (דף ק: דף ק:) דהולך סמי בשכר
המלצה את הבריו בשטר בו [ע"י דין] עדים גובה מנכסין
 [מדרבנן^א] והא דפרש"י פרק הנוצין (גיט פ"ג דף ק. א.)
 אבל הי קטנים הי גופן אע"פ שאין כחוסים משום^ב דהוי כמל
 למון^א האשה והגנות דגמי אם הי קטנים אפילו אין כחוסים מ
 נשבעין גמורה מקאת הטענה והא אין נשבעין על כפירה שעמד
 שעטנא דאורייתא היינו על פי עדים אבל על פי עצמו לא

[illegible]

(ב) לעיל דף מז. ויש
(ג) עין תוס' בחובות ז'
סודיה רנא, (ג) ויש
תוס' מהדרין כט: דיש
ק"ל, (ד) לעיל קמז.
(ה) לעיל טז. ויש
כחובות ז' ויש לעיל
קמט. תוס' ר"ה דקא
מגסרי, (ו) לעיל קנא.
(ז) לעיל קמז. (ח) דיש
הא דמוקיים, (י) שבוות
דף לח. כ"ש מ:
(ל) בחובות כז. (מ) ביש
ר ע"ה.

זנחות הב"ח

[illegible]

ליקוטי חת"י

(שייך לרף קער:)

[illegible]

וְכִי... עָרַב דְּבַתְּמוֹהֶה
וְחַי וְעַרְבֵי שְׁמֹן... מִלֵּךְ דֵּשׁ
מִתְחַי לְחַיִּים לִיכֹה מִלֵּךְ
שִׁקְדֻשָּׁהּ וְשִׁבְחוֹת מִבְּנֵי
עַל מִלֵּךְ חַיִּים מִלֵּךְ אֵת
לְדֹאֲרִיכָא וְכִי מִן הַלְקֹה
בְּמִשְׁכָּם הֵם הַלְקֹה וְ
הַיִּדְּשֵׁן שֶׁלֹּא מִנְשֵׁל דֵּלֶה
מִרְקָא וְכֹהֵם מִלֵּךְ מִן
עַל מִלֵּךְ חַיִּים מִלֵּךְ אֵת
קִלְקָלָה לִי לִי וְלִקְוֹתָם
מִנְשֵׁלִים מִשִּׁיבְרִים.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה—

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

קעו.

עין משפט
גר מצותה

[illegible]

גובה מן החורשים כדי שלא תגשש רדת בפני זיון. הכא מוקף מילתא אליבא דטעיל עמלא מין למאן דלמך דאורייתא מין למאן דלמך לאו דאורייתא ובפרק קמא דקדושין (דף ג' וסע') מתריץ גובה מן היורשים ששטרא ששטרא גובה נמן הלוקחוס (כ"ו^א) ויש לפרש דרש פסא דא אלא מליה על פה גובה מן היורשים ואיזי גובה מן הלוקחוס וגמרא מפרש לה הכא למאן דלמך ששטרא לאו דאורייתא^א והאם למאן דלמך ששטרא דאורייתא ואיזי כמז איבא דלמרי מילתא דהכא ודהאם וכעין זה מיישט צהמקל (ב"מ ק"ה וסע') דנשט מיני מרב ששט קבלן שטיר בכל תלין או לא אומן קוזה ששט כל לא^ב ויהאגול קמא (ב"מ דף נט.) משמע שלא שאלו ממנו אס אומן קוזה ששט כלי או לא ודקסר אס"ד אליהו מ"ז מפרש דהא ששט כל פסא דהא דששטרא דאורייתא הייט לעגין קרן כגון האשה שמהא יביא היורשים עולתה דליירי האם לעיל כמשה וכן משמע האם מתוך פירוש דרש מנהגל וכו עיפא^א:

משעת כתיבה שבבד נפשיה^א
^א כדפיש בקונטרס ולא
גרסינ משעת כתיבה דהוי משמע
דערי חתימה כדמי כתיבה לרבי
אלגור וזה אינו דלא אפילו אלא
כתיבה עלמה אלא עדי מסירה
כשר כדלמארין^ב ולמר ר"א פן גיטין
גין בשטרות וקיימא לן כותמיה
גין בשטרות מההיא דהא וזה שורר
(פסדרין מה: ועס"י) (בב"א) (הספ"ל)
נמי דכתב ביה איז פלוגי ערב ותימה
דלא פן ליהוי כשאלו ומירק מורי ר'
דשאי שאלו שדומה שסבור הגט
ולעיל (דף קסג:) נמי אמרין מילאבו
תקורין כשר:

וְהִלְכָה בְּמִטּוֹת אֶף בַּחֲנוּקָה קִשָּׁה
 לְרִי"ע עַל הַיָּהוּד הַדִּשְׁטֵשׁ
 (פְּסוּטָה ד' קק: וְשֵׁם קָב ד' י"א אֵלֶּיךָ)
 דְּלֹאמֹר ר' יוֹחָנָן בְּזִמְרָן לְחִסְדֵּי חֵיב
 אֵלֵּי קָן מִנֵּה בְּשֹׁטֵר אֲלִימָחָה מִיִּלְחָמָה
 דְּשֹׁטֵר וְכַמָּאן דְּלֹאמֹר לֵהוּ אֲחֵה עַד
 דְּמִי וּמוֹקֵץ נִפְשֵׁיהּ כִּי יִשְׁמַעְיָאֵל דִּלָּא¹
 פְּלִיג עֲלֵיהּ ר' יִשְׁמַעְיָאֵל אֲלֵה מְסוּס
 דְּסִבָּר דְּעִבֵּר לֵאחֶר מִתָּן מִזְוֹת
 מִשְׁתַּעֲבָד כְּדֹאמֹר דְּהִלְכֵה כְּמִטּוֹת אֶף
 בַּחֲנוּקָה וְרַב יוֹחָנָן נִפְשֵׁיהּ² יִשְׁפָּר
 דַּס"ל כְּשֶׁאֲמֵר לוֹ בְּזִק הֵנּוּ לוֹ וְאֵתָן קָן
 פְּטוֹר דְּלִיכָא אֲלִימָחָה דְּשֹׁטֵר כֻּלָּהּ וּמוֹנֵץ
 דְּסִבָּר אֲלִימָחָה מִיִּלְחָמָה דְּשֹׁטֵר וְהִלְכָה
 לְרַב דְּחֻקֵּי נִמִּי דְּהִכָּא בְּשֹׁטֵר טַעְמָא³
 דְּלִימָחָה מִיִּלְחָמָה דְּשֹׁטֵר⁴ גַּמֵּר מִשְׁתַּעֲבָד
 נִפְשֵׁיהּ וְרַב יוֹחָנָן⁵ דִּלָּא גִרְסִין
 בְּזֵר הֵי הֵנָּה כֻּלְהוּ בְּזֵר קִינִין וְכִן
 נִהָא מִי כְּבֵר פִּירֵשׁ דִּין מִלֵּס וְנִפְרִישׁ
 רַבִּינֵי גִּנְהָל אֵל מִשְׁמַע לְפִרְשׁוֹ קִין
 בְּזִק קָן דִּלָּא חֻקֵּי קָן בְּשֹׁטֵר וְרַב
 שְׁלִיחַ כְּבוֹד בְּזֵל וְכִן מִתָּן לֵהוּ מְסוּס
 מִינֵה וְאִמְרַה רַבִּי אֲבָהוּ
 מִינֵה דְּרַבִּי יוֹחָנָן
 יִשְׁרָר הִכָּא נִמִּי דְּכַתֵּב
 לְרַב אִימָא וְכִן אִמְרַה
 לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמַעְיָאֵל
 חֲנֵה אִמְרַה רַבִּי יוֹחָנָן
 יִשְׁמַעְיָאֵל אֵת בֶּן נָנִס
 לְהוּ בַּחֲנוּקָה מִהּ לִי
 שְׁמַע דְּאִמְרַה ר' יַעֲקֹב
 וְרַבִּי יִשְׁמַעְיָאֵל אֶף
 יוֹהֵר אֵין הִלְכָה כְּמִטּוֹת
 וְכִינֵן אִמְרַה רַבִּי יוֹחָנָן
 אֶף בַּחֲנוּקָה וְהִלְכָה
 אִמְרַה רַב יְהוּדָה
 קִינֵי מִידוֹ מִשְׁתַּעֲבָד
 אֶף לֹא בְּעִי קִינִין
 דְּאִמְרַה רַב חֲנַמִּין
 עֵרֵב
 עַל פֶּה בְּזֵי מִינֵי וְשֵׁם סְפָרִיס

הדרן ע"ך גם פשוט וסליקא לה מסכת בבא בתרא
ממניקה ומורה הוא דקא עמד ולא מידי חסריה ולא הי ערכי^(*):
ערב

[illegible]

ר' לוי הלוי למלוא כתב ידו

אמר רב פפא אהלם
מן הירושין^א ואינו גוב
וירושין כדי שלא
יגובה ביה הלוקח
הוציא עליו כתב ידו
מנכסים בני חורין וכו'
נתן מר' יוחנן הורוקס
אמר ליה אף על פי
דין אינו גובה אלא מ
רבו בר חמא^ב שלל
נישאת הולד כשר וא
ואין עליו עדים גיש
יש בו זמן ואין בו א
שלשה אומין פסולין
רבי אלעזר אומר רבא
אלא ששתיה לה אף

מנכסים משועבדים ע
כתיבה הוא דשעבר
לאחר חיתום שטרות
חיתום שטרות גובה
לאחר חיתום שטרות
זמן אמר רב
שטרות אינו גובה א
קשיא דרב אדרב לא
פלוני ערב הא דכתב
יוחנן אמר אחד זה וא
מנכסים בני חורין וא
פלוני ערב שטלים וא
על שאילת שטלים בב
על שאילת שלום ת
לדידי מיפרשא ליה
שאילו פסול ושאלו
פלוני ערב אי הכי היי
רבי יוחנן מעשה וכו
וכו: אמר רבה בר ב
אף על פי שקולם רב
הלכה כמותו איבעיא
אמר רבי ישמעאל תא
אמר רבי יוחנן חלוק
בחנוק הלכה כמותו
תא שמע דכי אתא
חלוק חזק רבי ישמע
כמותו אף בחנוק
אמר שמואל 'חנוק'
מכלל דערב בעל
ופלוגא דרב נחמן

הוא דלמא מתכוין הוא להנייל

בן אֵלֶּלָא עַד אַחֵר. וְכַח דִּי קוֹפֵר
לְהַחֲלִיל לֹא וְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁמְעִינָן דְּלִפְנֵי
כֹּהֵן דְּקוֹפֵר הוּא לִיָּה בְּמִקּוֹם עַד שֶׁנִּי
בְּפִנֵּי עֲרִיִים בִּשְׂרָר. לִישָׁא לְהַחֲלִיל
הֵיכָן בְּמַחֲבוֹת (פֶּטֶר). הַיְזִיזָה גַּם וְזָקֵן
נִזְנֶה מִמִּכְסֵּי מַשְׁעָנֵינָם שְׁמִ"ת מִי
יִזְרֹחַ דְּחִתְּבוּ. וְלֹא עַל הַגֵּט (שם סו. א.).
לְיִלִּיל סַבְבָּ.

ה'לכתא בך, לעיל^ט פירשתי
זס הי'תומים צערמין (דף כ)
תומים כו': בעא מיניה רבא
ת דין מהו. לאחר זמן שמס

ממון וגא צ"ד ו' והוא
כח דר' וכתב לו צ"ד
הגדלה אשתה וקיים
ש"ס א' אחריו הרי הוא
ש"ס צ' עדים ויגבה
הריות טעות קופה הוא'
והמכירה שחיתותם צ'
וממסעדי כליו כתוב
וי נלמא קיים שטר א' ו
שטר אלא להחזיק צ"ד
מקדוש לכן שאלי ימוחו
אלא יוכל לנשן שטר זה
צ"ד קיימוהו ויגבה צ'
ה' לא יגבה אלא ממנו
והם צ"ד שלא יוכל ליה
כתב דר' : פשוטין. לנשא
עדים. אלא שמשכר לה
עדי מקריה כרחי ליה
א"ו ב'. נצטוי מפרש

[illegible]

עידו עדים: ה"ב כמז
חורין: חזק מה "אמר ר
שחנק נמי גמר ומקנה ל

(י.) הלך הולך כסר [שם 10:18]. ואין
יד אכזב ידו קלי אפילו הכי אשמועינן
מז אכזב כוסר קלי ואפי' הכי הולך
ימים. ואיטו כסר ידו. אלא שנתנו לה
כחוצהה בגמ' והי' מונכסין משועבדים
ונכסין משועבדים אם שער מילת הול
קין זו אחרות [שם 1:2]. על ש' שאינה
קין זו אחרות ולא אשמועינן שער ורשאי

אמר רב פפא
וגם פקדן ש
מקוק לנכסי
כתב ידו בבית
הוא חייל לו
פיקדון שהוא
הנפק הוא
השטר: מאי
מעתה כשטר
ממשעבד דלמי
דל שטר מלמי
עדים גרמי

תנחות חב"ח

הנהרות וציונים

הרי אלו דברים
למעט מזה
לכתחלה בשר.
מסירה כרת
משום בשר.
הוא אלו
ואין זו עדים
גובה מנכסין
הסר ר' יוחנן
(המנוח) מן המעלה
שטרות גובה
עדי מסירה
כחב זה שזה
עדים גובה מנכסין
צמח דין: ה"ה
בתיבה הוא
השטר נכתב
שכן עדי מסר
לכח כיון
גדמ כלע"ז
אבל אמן מיעבד
ידו צמחש
זה ממך ר' יוחנן
לחזור לכפור
אמן מחמתיהם
נעשה השטר

תחומים צי ו
וכשהלוהו כמל

מזכיר צדק בקי
 זו אחריהם ככל
 נכתב מתחלה
 זו וכן עיקר
 הכתובה ולא
 צו ערב
 לאו מסדה
 למד: ופשוט
 ענין ראשון
 שעל הכל
 מונסים צו
 צעלל דחברה

[illegible]

השקט שלמחרת על רבינו גרשום (א) לכאורה צ"ל מהנחתו היא, ועי' שו"ת פ"ב (ב) מהלך עד ד"ה ה"א נכתב פ"ה ש"ך (מהנ"י, ג) צ"ל ל"א חתמו ל"א לעיקר שטרא ולא לפסטי מרד וה"א כערב מ"ה וערב ו"ה ל"א חתמי חר"ך.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

בבא בתרא (תלמוד בבלי <עון והדר> - כד בבא בתרא תלמוד בבלי) עמוד מס': 361 הודפס ע"י אוצר החכמה

